

Text a foto: Lukáš Mlejnek

Společný chov papoušků ve skupině přináší spoustu zajímavých chvil a je dosti odlišný od samostatného chovu po páru. Skupinový chov však bývá v zásadě obtížnější, a proto si ho musí každý chovatel předem dobře promyslet. Musí zvážit, zdali dokáže svým papouškům poskytnout určité požadavky, které tyto ptáci budou vyžadovat. Při chovu více druhů pohromadě jde hlavně o poskytnutí velké voliéry a v neposlední řadě správný výběr druhů, které se do společného výletu hodí.

Prvním a nejvíce rozšířeným druhem, jenž se vyskytuje ve společném chovu, je bezpochyby všudypřítomná andulka. Tento malý papoušek, vyskytující se v mnoha barevných mutacích, se dokáže snést s dalšími jedinci svého druhu a většinou nečiní obtíže i v chovu s jinými mírumilovnými druhy. Jedinou překážkou může

být období hnízdění. Samice dokáží být totiž velmi agresivní. Proto je důležité poskytnout andulkám mnohem více budek než je párů. Samice totiž většinou před započítím snůšky prolézají více budek. Také bych doporučoval umístit hnízdní budky do stejné výšky, protože andulky zpravidla dávají přednost výše umístěným budkám. Musíme také dát pozor na to, aby ve skupině nebyla navíc lichá samice. Ta totiž může způsobit problémy v celé skupině. Když si ale všechno ohlídáme, tak mají andulky v kolonii větší úspěchy při hnízdění než při samostatném chovu.

Dalším vhodným papouškem je korela. Její mírumilovná a plachá povaha ji předurčila ke společnému chovu. Korely, ač jsou větší postavy, dokáží bez problémů vycházet i s malými druhy papoušků. Lze je chovat společně s andulkami, papoušky horskými, nádhernými apod. Do voliéry jde také nastěhovat několik párů těchto krásných australských opeřenců. Korely nejsou agresivní ani mezi jedinci svého druhu. Často se dokonce stane, že dvě sami-

ce společně zasednou do jedné budky. A to i v případě, že mají k dispozici další prázdné budky k hnízdění...

Do chovné skupiny dobře zapadne papoušek horský. Tito mohutní papoušci se chovají velmi společensky a ani v období hnízdění nenapadají jiné obyvatele voliér. Nejsou tak plaší jako korely a ostatních s nimi žijících papoušků si moc nevšímají. Do společného chovu se „horáci“ hodí výborně.

Australský papoušek nádherný patří mezi další adepty do velké výletové voliéry obývané větším počtem papoušků. Tento středně velký papoušek může žít pohromadě s korelami, andulkami, papoušky horskými a jinými. Je mírné povahy, a proto na ostatní papoušky nedoráží a ani je neodhání od potravy.

Mezi papoušky, které lze chovat v kolonii, tedy několik párů stejného druhu, patří papoušek mniší. Tento obyvatel Jižní Ameriky žije v přírodě ve velkých koloniích, a tak i ve voliérách se slučuje do hejna. Tento papoušek je zajímavý hlavně tím, že si na rozdíl od ostatních papoušků staví své vlastní hnízdo. Kolonii papoušků mniších si z větviček postaví hnízda, která navzájem spojí bočními stěnami.

Další papoušek, který se hodí do společného chovu, ale lze ho chovat v kolonii, je alexander čínský. Tohoto velkého papouška můžete chovat v prostorné voliére po více párech pohromadě. V kolonii může žít bez problémů také nandej černohlavý. Alexandrům malým taktéž

nevadí, když mají ve voliére společnost ještě několika jedinců svého druhu.

Pro společný chov je velmi důležitá voliéra. První věcí, na kterou by měl být kladen důraz, jsou její rozměry. Když chceme chovat papoušky pohromadě, tak jim musíme připravit odpovídající prostornou voliéru. Voliéra musí být nejen dlouhá, ale také dostatečně široká. Dá se říci: čím větší je voliéra, tím je pro společný chov vhodnější. Za velmi důležité považují umístit do takovéto voliéry mnoho bidýlek. Bidla musí být od sebe dostatečně vzdálena a nesmí být v příliš mnoha různých výškách, aby ptákům nebránila v letu. Myslím, že nejlepším řešením je voliéru vhodně rozčlenit na různé části tak, aby jedni ptáci nemohli zabrat celou voliéru a hájit si ji jako svoje teritorium. Když voliéru vhodně rozčleníme např. kmeny, větvemi, pařezy či zástěnou z větví na různé části, tak si papoušci obsadí pouze kus výletu a ostatní papoušci si budou moci určit jiné teritorium. To by mělo předcházet různým potyčkám, když se jedná o silnější druhy. Miska s vodou a krmivem by mělo být v takovéto voliére více. Mohlo by se totiž stát, že misky budou v teritoriu některého páru, a ten si je bude hájit a ostatní ptáky k nim nebude chtít pustit. Velmi důležité je i umístění hnízdních budek. Nejeefektivnějším řešením je jejich umístění daleko od sebe např. do protilehlých rohů, aby se ptáci nerušili a létali co nejméně okolo sousedních hnízdišť. Vůbec nejlepší je, je-li to možné, uspořádat budky tak, aby se ptáci z nich mezi sebou vůbec neviděli. Tím zabráníme ptákům přelétávat na ostatní budky a zabraňovat tak ostatním párům založit rodinu.

Když máme připravenou voliéru, můžeme začít se sestavováním chovné skupiny. Tento krok může být hodně komplikovaný. Vybrané papoušky ve většině případů není dobré pouštět do boxu postupně tak, jak je nakupujeme. Ptáci vypuštění o několik týdnů dříve totiž voliéru často obsadí a k nim později vypuštěné ptáky berou jako vetřelce. Můžou je odhánět od krmiva, zastrašovat je a v krajním případě na ně mohou i zaútočit. Proto je lepší pustit ptáky do voliéry současně a za stejných podmínek. Tím

dosáhneme toho, že žádný nebude mít výhodu domácího prostředí. Když tuhle možnost nemáme a musíme do zaběhlé skupiny přidat nějakého jedince či pár, a ve voliére jsou méně tolerantní ptáci, např. jedná-li se o skupinu aratingů, je osvědčené dát do voliéry nového jedince v menší kleci. Ostatní papoušci budou zvědaví, třeba i nepřátelští, ale za dva až tři dny si na něj zvyknou a vy ho můžete pustit k nim. Papoušci by ho takhle potom měli k sobě přijmout. Vždy je však důležité po vypuštění ptáků věnovat dost času pozorování. Musíme dát pozor, jestli ve skupině není některý jedinec agresivní či nesnášenlivý a nepronásleduje ostatní. To je potřeba zjistit vždy, i když jste se rozhodli chovat společně mírumilovné druhy. Každý papoušek má totiž individuální charakter a ne každý má rád společnost. Objeví-li se v chovu právě takový papoušek, je třeba zasáhnout a oddělit ho od skupiny.

Krmení chovné skupiny není také nic jednoduchého. Každý druh papouška vyžaduje jiný druh potravy. Proto si musíme uvědomit, jaké stravovací návyky mají všichni papoušci v naší voliére, a podle toho jim připravit odpovídající stravu. Podle toho sestavit několik druhů směsí např. pro velké a malé papoušky a každou směs pak připravit do zvláštní misky. Do společné voliéry doporučuji umístit minimálně 2 krmné misky. Kdyby se totiž ve výletu nacházela pouze jedna miska, mohlo by se stát, že silnější papoušci by si ji bránili před ostatními a menší druhy by k ní nemuseli pustit.

Nejkrizovějším obdobím v chovné skupině je bezesporu doba hnízdění. Papoušky můžete společně chovat třeba několik let bez sebemenšího problému, ale když se rozhodnete nechat je zahnízdřit, může být s tímto chovem konec. Ptáci se samozřejmě v době toku a hnízdění chovají úplně jinak než po zbytek roku. Samci se začnou předvádět a odhánějí jiné samce. Samice zase svádějí šarvátky o tu nejlepší budku. Často vyhledávají nejvyšší budku, ta jim totiž dodává větší pocit bezpečí. To je způsobeno instinkty z přírody: čím výše mají ptáci hnízdo,

tím hůře se k nim dostane predátor. Papoušci jsou výbušnější, ostře si hlídají budku a nehdolají se s nikým dělit. Proto je důležité umístit do voliéry více budek, aby si páry mohly vybrat podle svého gusta. V této době musíte být neobvykle opatrní a často ptáky pozorovat, jestli se nepronásledují. Opatrnosti není nikdy dost. Musí se také myslet na brzký odstav již samostatných mláďat. Ve společné voliére je již tak dost ptáků, a když vylétnou mláďata, tak se to tam ptáky jen hemží. Takže když si mláďata už sama shánějí potravu a nejsou závislá na rodičích, tak je to chce co nejdříve odchytil.

V mém chovu mám zařízené 3 společné voliéry. Dříve, když jsem s chovem papoušků začínal, jsem měl nedostatek místa pro chov papoušků. Ale toužil jsem chovat mnoho druhů, tak jsem se rozhodl experimentovat a založit si společné chovy. Mé voliéry měří 6 × 1,5 × 2 m

(délka, šířka, výška). Část výletů je zastřešená a uzavíratelná, tam papoušci zimují.

V prvním výletu létají společně – 1 pár korel, 1 pár kakariků a 5 párů duhových andulek. Tyto papoušci společně žijí několik sezon a nečiní si žádné problémy. Všichni papoušci se navzájem tolerují a nejsou navzájem agresivní vůči jiným. Na tuto skupinu je radost pohledět – třeba když si mláďata kakariků hrají společně s mladými andulkami...

V druhé voliére se nacházejí papoušci horští, korely a papoušci nádherní. V této skupině jsou už větší papoušci, ale zato jsou mírumilovní, částečně ochočení a harmonizující. Také jsem se u nich zatím nesetkal se sebemenším problémem.

V mé poslední společné voliére žije pár bělohlavých korel s papoušky horskými a andulkami. Papoušci si nepřekáží a snášejí se na jedničku.

Všichni tyto papoušci mají k dispozici mnoho hnízdních budek a různorodé druhy krmení vždy ve více krmných miskách. Dále mají dostatek větví, kmenů a dostatečný životní prostor. Všichni tyto papoušci bez problémů odchovávají mladé.

Dříve jsem ještě choval pohromadě alexandry malé. Ty už ale nevlastním. Také jsem

zkoušel chovat v kolonii i samé papoušky kakariki. Ale to bych nikomu nedoporučoval. Nejprve to šlo, kakarikové dokonce odchovávali mláďata, ale další sezonu mezi sebou už jenom bojovali, a tak jsem je musel rozdělit. Je to hlavně způsobeno samcem, protože ten neustále prolézá ostatní budky, a tak nenechá ostatní samice zahnízdit.

Jestli se rozhodnete pro tuto variantu chovu a budete chtít chovat a odchovávat papoušky v kolonii či skupině, mějte vždy na mysli, že papoušci jsou živí tvorové s odlišnými charakterem a nemusí si vždy padnout do oka. A v krajních případech se může stát, že papoušci nesnesou svoji společnost a budou ostatní spolčníky odhánět, zastrašovat a může se stát, že na ně i zaútočí. Takže musíte být vždy připraveni zasáhnout. Takový způsob chovu přináší však také mnoho výhod – například pohled na harmonizující skupinu je přímo okouzlující a i odchovy často bývají početnější. Všem, kteří se rozhodli pro společný chov papoušků, přeji mnoho chovatelských úspěchů. ■

Kontakt na autora:

e-mail: lukas.mlejnek@seznam.cz

www.aratinga.unas.cz